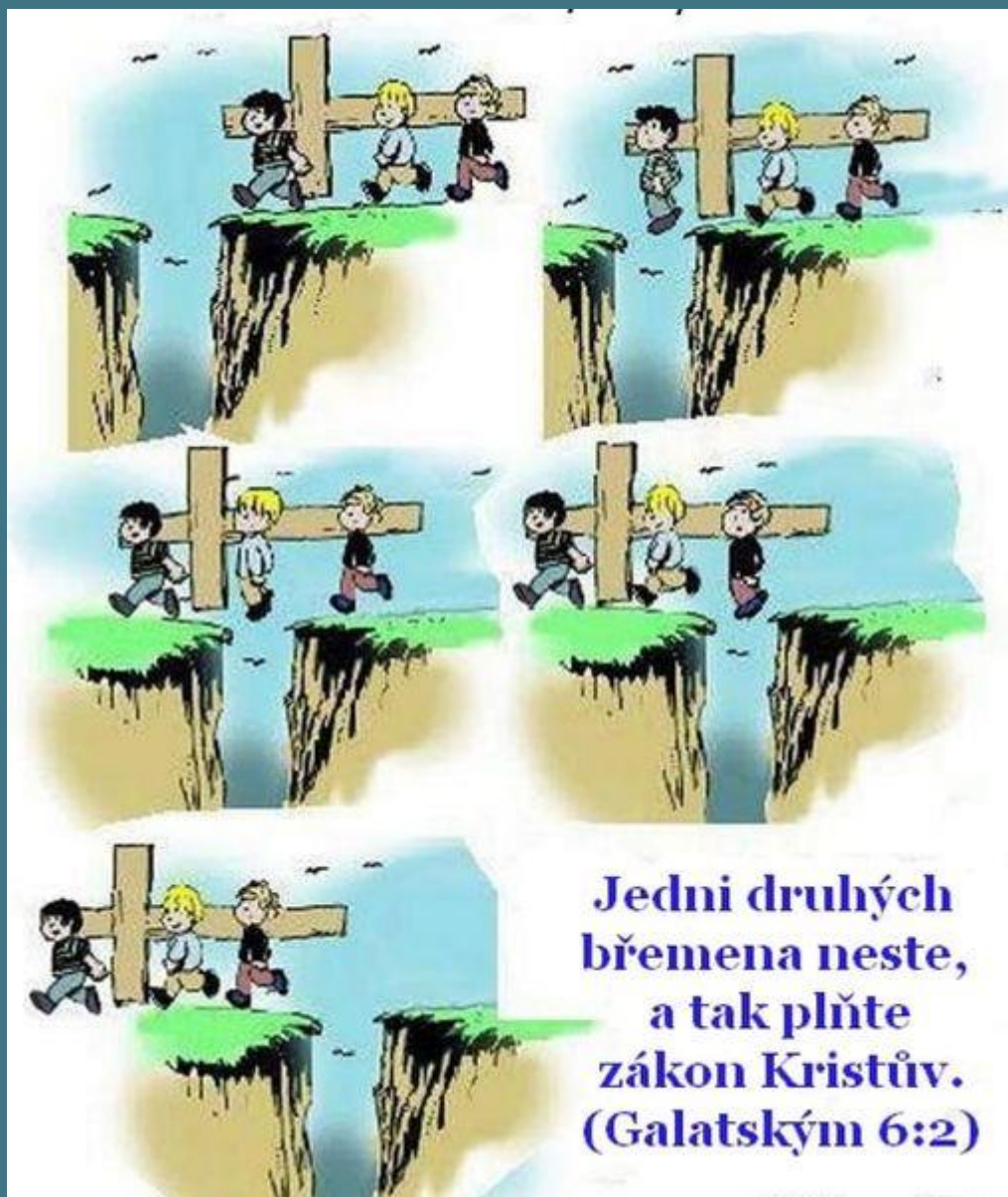

Nedělka 21.3.

Milé děti,

dnes se naše povídání jmenuje Jedni druhých břemena neste
Vychází z verše z knihy Galatským 6,2

Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův.

Před sebou máme text, který hovoří o solidaritě a sounáležitosti v rámci první církve. Je zřejmé, že křesťanské obce se od začátku — na rozdíl od různých kultů té doby — vyznačovaly solidaritou. Běžné náboženství té doby nevyžadovalo změnu životního stylu

nebo sounáležitost se stejně věřícími. Zvěst o Bohu, který miluje do krajnosti, který jde až na kříž, který se solidarizuje s člověkem, vyžaduje podobnou solidaritu v každodennosti od svých vyznavačů. „Zákon Kristův“ z epištoly Galatským je právě tato láska, která se dává do služby druhému. Jestliže někdo náleží Kristu a spoléhá na něj ve víře, pak se jeho víra bude projevovat a uplatňovat láskou, ve službě druhým. „Milovati budeš bližního svého jako sebe samého“, opakuje Pavel základní pravidlo.

Příběh k tomuhle tématu hezky vymyslela farářka Marta Sedláčková

„Mami, mně to nejde! Mně se to pořád trhá!“

Malý Filip si hraje na nosiče, které vídá na trhu a v přístavu. Našel před domem kousek tenkého koženého řemínku, svazuje si s ním klacky, které má maminka na zátop, ale jeho náklad se každou chvílí rozsype.

„Už zas!“ křičí našťavaně. To není žádná hra, když se to takhle kazí, myslí si.

„Ukaž,“ říká maminka. „Máš to tenké, takový řemínek nic neudrží, hned se přetrhne.“

Dneska má maminka chvíli času a dobrou náladu: „Pojď, ukážu ti, co drží lépe.“ Maminka bere z police popruh, který tká z tenkých šňůrek pomocí malých destiček: „Podívej...“

Filip si prohlíží pestrobarevný pásek. „Ale mami, vždyť to jsou ještě tenčí provázky, úplně nitě, jak to, že se taky nepřetrhnou?“

„Co myslíš?“ Filip se zamyšleně škrábe na hlavě: „Protože je jich hodně?“

Maminka se usměje: „Přesně tak — protože je jich hodně a jsou šikovně spojené a propletené, patří k sobě. Takový popruh unese velký náklad. Vždycky mnoho provázků unese víc, než jeden. To si pamatuj!“

„Mnoho zvládne víc než jeden,“ opakuje si Filip, když jdou s maminkou nakupovat na tržiště. Vidí tam, jak jeden muž táhne vozík se zeleninou, nemůže se pohnout, ale když přiskočí jeho pomocník, vozík se rozjede. Kolem projdou čtyři muži, kteří nesou v nosítkách bohatého obchodníka.

„Mnoho zvládne víc než jeden,“ směje se Filip při pomýšlení, jak by to asi vypadalo, kdyby toho tlustého muže na nosítkách měl nést jen jeden sluha. Pak jdou do přístavu, právě přirazila rybářská loď Filipova tatínka, který se svými společníky táhne na molo síť plnou ryb.

„Mnoho zvládne víc než jeden!“ křičí Filip na tatínka a ten se usmívá, protože dneska byl lov opravdu úspěšný.

V neděli jde celá rodina do jednoho domu. Říkají tomu shromáždění svatých. Schází se tu lidé, kteří před několika lety uvěřili v Pána Ježíše Krista. Filip si nepamatuje, jak do shromáždění začali chodit, to byl ještě malý, ale ještě si pamatuje toho zvláštního muže, který jim o Ježíši vyprávěl. Říkali mu apoštol Pavel, bydlel ve městě dva roky a ve shromáždění vždycky mluvil, tak bylo snadné si ho zapamatovat. Teď tu už není, musel zas jít. Ve shromáždění zpívají, modlí se, znovu si připomínají, jak byl Ježíš ukřižován a vzkříšen, často někdo promluví o tom, co mají dělat, a také slaví hostinu s chlebem a vínem. Několikrát také pomáhal Filip mamince nést do shromáždění jídlo, které pak s ostatními jedli nebo ho rozdělili mezi ty, kdo byli nemocní nebo měli hlad.

Dnes spěchají. Minulý týden přinesl posel dopis od Pavla.

Ve sboru se někdy také lidé dohadují. No, někdy možná i hádají. Filip zažil, jak na sebe dokonce křičeli. Pavel se o jejich hádkách doslechl, a proto jim poslal dopis. Už několikrát. Vždycky jim připomíná to, co jim vyprávěl, někdy rozhoduje jejich spory a taky se na jejich sbor trochu zlobil (Filipovi to připomínalo tatínka, který ho často napomíná, když vyvede nějakou skopičinu). Tak tenhle nový dopis už minulý týden ve shromáždění četli a dnes budou pokračovat.

Bylo to dlouhé čtení, Filip se snažil dávat pozor. Přestože toho v dopise bylo víc, zaujala ho kapitola o dávání. Že prý mají udělat ve sboru sbírku a ty peníze pak poslat po pověřených bratřích do Judska. V Judsku je Jeruzalém, kde se stalo to všechno s Ježíšem, to Filip věděl, ale proč tam mají poslat peníze, to mu jasné nebylo.

„Mami, proč máme posílat nějaké peníze do Jeruzaléma? Proč to Pavel chce?“ V dopise bylo tolik neznámých slov, které Filipovi zamotaly hlavu. Že prý je ta sbírka požehnání a milost a služba. Vůbec se v tom nevyznal.

„Vždyť my taky nemáme moc peněz, taky jsme chudí,“ doráží Filip na maminku.

„Pojď, na chvíli se tady posadíme a zkusíme na to přijít,“ zastavuje se maminka u velkého stromu.

„Víš, když jsem poslouchala předčítání Pavlova dopisu, vzpomněla jsem si na ten tvůj tenký řemínek. Když je člověk sám a má starosti, je to pro něj někdy velmi těžké. Nemůže své starosti vydržet a zvládnout, je to přespříliš. Ale když má přátele, tak i když jsou třeba slabí, tak dohromady zvládnou daleko více. Jak jsi říkal — mnoho zvládne víc než jeden. A tak je to podobně s naší sbírkou pro Jeruzalém. Sbíráme my, tady v Korintě, sbírají v Tesalonice, ve Filipis v Makedonii. Každý trochu přispěje — jako když se naše barevné šňůrky splétají jedna přes druhou. Z naší ochoty se rozdělit bude velká sbírka, která pomůže našim bratřím v Judsku.“

„Ale proč máme sbírat zrovna pro Judsko?“ „Protože jsou tam na tom teď zrovna špatně, nebyla tam dobrá úroda a je tam hlad. A taky proto, že je to první sbor — tam, v Jeruzalémě, se lidé setkali se vzkříšeným Ježíšem, uvěřili v něj a odtamtud přišli, aby nám o Ježíši pověděli. Vlastně jim vděčíme za to, že jsme poznali Ježíše. Ta naše sbírka, to je takový dík. Že patříme k sobě. Proto Pavel napsal, že si navzájem sloužíme — oni nám zvěstí o Ježíši, a my teď penězi, které jim pomohou. A dohromady je to velká radost, protože ukazujeme, že patříme k sobě jako jedna rodina a že nám na sobě vzájemně záleží. A taky tím děkujeme Pánu Bohu, za to, co pro nás všechno dělá, za to, co nám dává. Však nám neubude, když se rozdělíme. A teď už pojď, musíme doma připravit jídlo.“

„Tak jo, a já se podívám do své skrýše, jestli tam není nějaká mince, co bych dal do sbírky.“

Když se pak před večeří modlí, tatínek děkuje za to, že znají Ježíše a taky prosí a děkuje za křesťany v Judsku. A Filip se připojí: „A ať dají u nás všichni hodně peněz do sbírky!“

Modlitba

Pane Bože, děkujeme ti za své bratry a sestry, kteří nám pomáhají. Děkujeme ti za to, že také můžeme druhým pomoci. Děkujeme, že nás máš rád a díky tomu můžeme i my mít rádi druhé a být jako jedna velká rodina, která drží pohromadě.

Můžeme si pustit píseň Pomoz mi můj Pane, kterou také občas v nedělce zpíváme, tady od souboru Rytmig

<https://www.youtube.com/watch?v=xR115-8zxYw>